

Sygn. akt II PK 166/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa E.M.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w N.
o odprawę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt VI Pa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1.350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację pozwanego Starostwa Powiatowego w N. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 października 2017 r. w sprawie powództwa E.M. o odprawę.

Rozważając, czy przyczyną odwołania powódki ze stanowiska Skarbnika Powiatu N. i rozwiązania z nią stosunku pracy była wyłącznie przyczyna jej niedotycząca, Sąd Rejonowy stwierdził, że wobec niewskazania przyczyny w momencie odwołania powódki, pracodawca zobowiązany był ją podać w toku procesu. W jego ocenie pozwany nie sprostął obowiązkowi udowodnienia, że nieobecność powódki doprowadziła do paraliżu jednostki. W okresie od 15

września do jej odwołania nie wystąpiły bowiem jakiekolwiek problemy w obsłudze finansowej pozwanego. Nie można też było zarzucić powódce zwlekania z decyzją o udzieleniu upoważnienia innemu pracownikowi, skoro uczyniła to bezpośrednio po otrzymaniu pisemnego polecenia. Odnosnie do prac nad budżetem, Sąd Rejonowy zauważył, że prace nad projektem budżetu mogły toczyć się dopiero w październiku, ponieważ dopiero wtedy znana była wysokość dochodów, a odwołanie powódki z zajmowanego stanowiska nastąpiło w terminie wcześniejszym. Odnosząc się do zarzutu nieprzygotowania projektu uchwały nowelizującej budżet, Sąd stwierdził, iż otrzymanie nowych środków było znane przed uzyskaniem przez powódkę zwolnienia lekarskiego, ale wówczas nie otrzymała ona stosownego polecenia, zobowiązującego ją do wykonania tej czynności. Sąd Rejonowy wyprowadził z tych okoliczności wnioszek, że nieobecność powódki nie stanowiła rzeczywistej przyczyny jej odwołania i uwzględnił roszczenie na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Sąd Okręgowy podzielił zarówno ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i przedstawione tam rozważania prawne, traktując je jako własne.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, poprzez przyjęcie, że niewskazanie przez pracodawcę w toku procesu przyczyny rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem zatrudnionym na podstawie powołania stanowi przesłankę do wypłaty odprawy, o której mowa w art. 8 ust. 1 tejże ustawy.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci problemu, czy art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników ma zastosowanie w przypadku odwołania ze stanowiska skarbnika powiatu, zatrudnionego na podstawie powołania zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych. To zagadnienie prawne pomimo dotychczasowego orzecznictwa

pozostaje aktualne w związku z treścią art. 70 § 1 i § 2 k.p., które nie nakazują uzasadniania oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy (o odwołaniu) osobom zatrudnionym na podstawie powołania. Brak wyraźnego przepisu dotyczącego uzasadniania odwołania skarbnika powiatu powoduje, że nie jest celowe ustalanie w trakcie postępowania sądowego przyczyn dotyczących odwołania pracownika, a tym samym brak jest podstaw do żądania przez takiego pracownika odprawy na podstawie art. 8 w zw. art. 10 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych. Zdaniem skarżącego różnicowanie treści art. 30 § 4 k.p. dotyczącego rozwiązania umowy o pracę i art. 70 § 2 k.p. regulującego rozwiązanie stosunku pracy z powołania, powinno skutkować brakiem prawa odwoływanego pracownika do odprawy z tytułu zwolnień grupowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790). Chodzi o problem prawny, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe

orzecznictwo jest niewystarczające (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., I UK 268/17, LEX nr 2508639).

Wskazana przez skarżącego kwestia była już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 23 lipca 2009 r. (II PK 30/09, LEX nr 533040). Sąd Najwyższy przyjął, że przepisy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników stosuje się do stosunków pracy z powołania. Pracodawca nie ma obowiązku podawania przyczyny odwołania pracownika ze stanowiska, które jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. Jednak nie może on uwolnić się od obowiązku wypłaty odprawy i podobnych do niej świadczeń związanych z rozwiązaniem stosunku pracy jedynie poprzez twierdzenie, że do odwołania doszło bez żadnej przyczyny. Następstwem takiej postawy pracodawcy jest przejście na niego ciężaru dowodu w zakresie przyczyny dokonanego odwołania, która wyłącza prawo do świadczeń pracowniczych. Orzeczenie to zostało przywołane przez Sąd Okręgowy w B., który w swoim rozstrzygnięciu podzielił pogląd reprezentowany przez Sąd Najwyższy. Zauważyć należy, że w sytuacji gdy zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, skarżący powinien wykazać, że wystąpiły okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383), co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Sumą przedstawionych rozważań jest konkluzja o nie wystąpieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Analiza akt i środka zaskarżenia nie upoważnia również do twierdzenia, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, doszło do nieważności postępowania, czy też skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

